

Ἡ «Ἀποτειχίσις» καὶ ὁ «Ζῆλος» ένος πρώην «Ζηλωτοῦ»*

Πατερικότης καὶ Ἀντι-πατερικότης

Β΄.

ΜΕΤΑ τὸ πρῶτο ἄρθρο μας ἐπὶ τοῦ ἀρξαμένου «**Διαλόγου**» μεταξύ τοῦ πρώην «Ζηλωτοῦ» **Μοναχοῦ** (ἤδη φερομένου ὡς Διακόνου) **Βασιλείου Γρηγοριάτου** (ἐφ' ἐξῆς: **Μ.Β.Γρ.**) καὶ τῶν **Ὀρθοδόξων Ἀντι-οικουμενιστῶν τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου**, ἐδημοσιεύθησαν τρία ἀκόμη κείμενα, τὰ ὁποῖα προστίθενται στὰ ἤδη ἐπτὰ (**α-ζ**) γνωστά, ὅπως τὰ εἶχαμε ἀναλυτικὰ παρουσιάσει.

Τὰ τρία νέα κείμενα, τοῦ **Μοναχοῦ Βασιλείου**, τοῦ **π. Νικολάου Δημαρᾶ** καὶ τοῦ **Καθηγητοῦ Δημ. Χατζηνικολάου**, εἶναι τὰ ἐξῆς:

η. Ἔρθρον **Μ.Β.Γρ.**: «Ὅταν οἱ φύλακες ἀγρυπνοῦν».

(Ἰούνιος 2001. Ἐδημοσιεύθη στὴν ἐφημερ. «Ὀρθόδοξος Τύπος», ἀριθ. 1420/13.7.2001, σελ. 1. Ἐπιφυλλίς).

θ. Ἔρθρον **π. Ν.Δρ.**: «Ὁ ἀναθεματισμὸς ὄλων ὅσοι ἀκολουθοῦν Νέον Πασχάλιον καὶ Νέον Ἡμερολόγιον-Μηνολόγιον στὶς Συνόδους τῶν ἐτῶν 1583 καὶ 1593».

(Περιοδ. «Ἅγιοι Κολλυβάδες», ἀριθ. 30/2001, σελ. 1-4).

ι. Ἔρθρον **Καθ. Δ.Χ.**: «Τὸ ἐορτολογικὸ ζήτημα: δογματικὸ *ex ante* καὶ *ex post*».

(Ἐφημερ. «Χριστιανική», ἀριθ. 617 (930)/19.7.2001, σελ. 8).

γ. Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος καὶ οἱ Πατερικὲς Ἀρχὲς τῆς Ἀποτειχίσεως

ΜΕ τὰ ἄρθρα του, ὁ **Μ.Β.Γρ.** προσπαθεῖ νὰ ἀνατρέψῃ ὅλα τὰ ἐπιχειρήματα τῶν Ὀρθοδόξων, οἱ ὁποῖοι ἐνιστάμενοι κατὰ τῆς παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, θεωροῦν ὡς θεάρεστον καὶ ἐπιβεβλημένην τὴν διακοπὴ κοινωνίας μὲ τοὺς Οἰκουμενιστάς.

Στὴν προσπάθειά του αὐτή, μεταξύ τῶν ἄλλων, ἀναφέρεται¹ καὶ σὲ ἓνα ἱστορικὸ γεγονός, τὸ ὁποῖο εἶχαμε ἐπικαλεσθῆ προκειμένου νὰ ὑποστηρίξουμε τὴν ἐκκλησιαστικότητα τῆς Ὀρθοδόξου Ἀποτειχίσεως, δηλαδὴ στὴν περίπτωσι τοῦ Γέροντος Ἁγίου Γρηγορίου Ἐπισκόπου Ναζιανζοῦ (πατρός κατὰ σάρκα τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου Θεολόγου), ὁ ὁποῖος ὡς γνωστὸν εἶχε ὑπογράψῃ κατὰ τὸ 361 ἡμι-αρειανικὴ ὁμολογία πίστεως. Ἐξ αἰτίας αὐτοῦ, ἡ τοπικὴ Ἐκκλησία ἐταράχθη καὶ ἐδίχασθη (οἱ Μοναχοὶ ἀπετειχίσθησαν), μέχρι τοῦ 364, ὁπότε ἐπῆλθε ἡ εἰρήνη καὶ ἡ ἔνωσις, ἀφοῦ ὁ σεβάσμιος Γέρων ὑπέγραψε ὀρθὴν Ὁμολογία καὶ ἀέγνωσε αὐτὴν δημοσίως.

Τὸ λίαν σημαντικὸ αὐτὸ γεγονός, καθ' ἡμᾶς θεμελιώδους σημασίας γιὰ τὴν θεολογία τῆς Ὀρθοδόξου Ἀποτειχίσεως, ὁ πρώην «Ζηλωτῆς» **Μ.Β.Γρ.** μὲ τὴν προλεχθεῖσαν ἀναφορὰ του ὄχι ἀπλῶς ὑποβιβάζει καὶ ἐλαχιστοποιεῖ, μέχρι ση-

μείου να τὸ διαστρέφη, ἀλλὰ καὶ τὸ χρησιμοποιεῖ γιὰ νὰ πλήξη τὴν ποιότητα τῶν προθέσεων μας («ἀποκρύπτουν συνήθως»).

Ἐπειδὴ ὁμως τὸ «**ἀποκρύπτειν**» σημαίνει ἀπάτην, τὸ δὲ «**συνήθως**» σημαίνει κατ' ἐξακολούθησιν συνειδητὴν ἀπάτην καὶ ἐπειδὴ ἡ παραπομπὴ τοῦ **Μ.Β.Γρ.** γίνεται σὲ κείμενο ἰδικό μας², φρονούμε ὅτι εἶναι ἀναγκαῖο νὰ ἐνδιατρίψωμε στὸ σοβαρότατο καὶ ἐνδεικτικώτατο ἱστορικὸ αὐτὸ γεγονὸς, ὥστε νὰ ἰσχυροποιηθῆ περισσότερο ἡ θεολογικὴ θέσις μας, ἀλλὰ καὶ νὰ ἀποδειχθῆ ἡ ἀδυναμία τοῦ πρώην «**Ζηλωτοῦ**» στὴν διακριτικὴ ἀνάγνωσι.

Πάντως, τὴν ἀδυναμία του αὐτὴν, μαζί ἄλλωστε καὶ μὲ τοὺς ἀτόπους χαρακτηρισμούς του («ἀποκρύπτειν» καὶ «συνήθως»), δὲν θεωροῦμε ὡς ἠθελημένην, ἀλλὰ συγκαταβατικῶς ὡς νεανικὸ lapsus calami.

1. ΣΤΗΝ ὑπὸ κρίσιν ὀλιγόστιχον ἀναφορὰ του, ὁ **Μ.Β.Γρ.** φέρεται νὰ ὑποστηρίζη τὰ ἀκόλουθα:

α. «*Οἱ μοναχοὶ διέκοψαν τὴν ἐπικοινωνία*» μὲ τὸν πατέρα Ἅγιο Γρηγόριο, ἐνῶ ὁ υἱὸς «*ἅγιος Γρηγόριος καὶ ἄλλοι δὲν ἐχώρισαν*».

β. Τὸ γεγονὸς τοῦ μὴ χωρισμοῦ αὐτοῦ «*ἀποκρύπτουν συνήθως οἱ Ζηλωτές*».

γ. Ὁ υἱὸς Γρηγόριος, ὅταν κατωρθώθηκε ἡ ἔνωσις ἐν τῇ Ἀληθείᾳ τῆς Πίστεως, ἐξέφρασε «*κρίσεις γιὰ τοὺς μοναχοὺς*» καὶ ἐμμέσους ἐλέγχους «*γιὰ ἀνταρσία, ταχύτητα καὶ αὐθάδεια*», ὡς καὶ συμβουλὰς «*νὰ μὴ ἐπιστρέψουν στὸν "ἴδιον ἔμετον"*» καὶ ὅτι «*εἶναι προτιμότερο νὰ μένουμε στὸ κοινὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, ὅταν δὲν εἴμεθα τελείως σίγουροι*», πράγματα τὰ ὁποῖα ἐπίσης «*ἀποκρύπτουν συνήθως οἱ Ζηλωτές*».

2. ΚΑΤΑ πρῶτον λόγον, παρατηροῦμε, τὸ γεγονὸς ὅτι τόσο ὁ υἱὸς Γρηγόριος ὅσον καὶ ἄλλοι δὲν διέκοψαν κοινωνία μὲ τὸν πατέρα Γρηγόριο, Ἐπίσκοπον Ναζιανζοῦ, δὲν ἀποδεικνύει ἀπολύτως τίποτε καὶ ἐπομένως δὲν ἐχρηζε καμμιάς «*ἀποκρύψεως*», γιὰ τοὺς ἐξῆς ἄλλωστε λόγους:

α. Οἱ πηγὲς σιωποῦν γιὰ τὸ θέμα τῆς στάσεως τοῦ Γρηγορίου ἐναντι τῆς πτώσεως τοῦ πατρός του, ὁ ὁποῖος (υἱὸς) μάλιστα τὸ 361 ἦταν ἀκόμη λαϊκός, κατὰ δὲ τὴν ἐποχὴ ἐκείνην (φθινόπωρο 360-τέλος 361) εὐρίσκετο στὸν Πόντο συνασκητέων μὲ τὸν Μ. Βασίλειο³, ἡ δὲ δρᾶσις του γιὰ τὴν συμφιλίωσι τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας ἀνελήφθη ἀργότερα, ὅταν ἡ διάστασις εἶχε κορυφωθῆ.

β. Ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι διέκοψαν κοινωνία μὲ τὸν πατέρα Γρηγόριο δὲν ἦσαν ἀπλῶς «*οἱ μοναχοὶ*» καὶ «*ἄλλοι*», μὲ τὰ ὁποῖα ὑπονοεῖται μία ἀμελητέα μειονότης, ἀλλὰ «*οἱ τῆς χώρας μονασταί*», «*συναπέστη δὲ αὐτοῖς καὶ τοῦ λαοῦ μέρος οὐ τὸ βραχύτατον*»⁴.

3. ΚΑΤΑ δεῦτερον λόγον, προκειμένου νὰ κατανοηθῆ ὅτι ἡ στάσις τοῦ υἱοῦ Γρηγορίου δὲν ἀποτελεῖ παράδειγμα πρὸς ἀποτροπὴν τῆς Ἐκκλησίας Ἐπισημοῦ Ἐκκλησίας, τὸ ὁποῖο θὰ ἔπρεπε δῆθεν νὰ «*ἀποκρύψουμε*», εἶναι ἀρκούντως διαφωτιστικὰ τὰ ἀκόλουθα:

α. Τὸν ὁμοιανὸν «*ἐνωτικὸν τύπον*» τοῦ ἀρειανοφίλου Αὐτοκράτορος Κωνσταντίου († 13.11.361), διὰ τοῦ ὁποῖου ὠμολογεῖτο ὅτι ὁ Υἱὸς «*εἶναι ὅμοιος τῷ γεννήσαντι αὐτὸν Πατρὶ κατὰ τὰς Γραφάς*», ὑπέγραψαν καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἐπίσκοποι τῆς εὐρυτέρας περιοχῆς, γενόμενοι τοιοῦτοτρόπως «*Ὁμοιανοί*».

β. «Ὁ σκανδαλισμὸς τοῦ πλήθους ὑπήρξε **μέγας**, τὰ δὲ πλήθη τῶν ὀρθοδόξων μοναχῶν τῆς ἐπαρχίας Καισαρείας **ἐξηγέρθησαν** εἰς τοιοῦτον σημεῖον, ὥστε ἠπειλεῖτο σχίσμα»⁵.

γ. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Καισαρείας Διάνιος († 362), ἐξ ἀδυναμίας χαρακτηρὸς καὶ ἐν τῇ εὐπιστίᾳ του, ὑπέγραψε ἐπίσης «τὸ ἀπὸ Κωνσταντινουπόλεως γραμματεῖον»⁶, δηλαδὴ τὴν μὴ ὀρθόδοξον ὁμολογία πίστεως τῆς ἡμι-αρειανικῆς Συνόδου Κωνσταντινουπόλεως (Ἰανουάριος 360, ἔξαρχος αὐτῆς ὁ «Ὁμοιανός» Ἀκάκιος Καισαρείας Παλαιστίνης), ἐξ αἰτίας τοῦ ὁποῦ οὗ ὁ **Μ. Βασίλειος**, ἤδη ὡς Διάκονος ἢ κατ' ἄλλους Ἀναγνώστης, **διακόπτει τὴν κοινωνία μὲ τὸν Διάνιο** καὶ καταφεύγει στὴν ἐρημία τοῦ Πόντου:

«μάλιστα μὲν τῷ ἀδοκῆτῳ τότε πληγεῖς, καθάπερ οἱ τοῖς αἰφνιδίους ψόφοις ἀθρώως καταπλαγέντες, οὐ κατέσχον τοὺς λογισμοὺς, ἀλλ' ἐμάκρυνα φυγαδεύων καὶ ἠύλισθην χρόνον ἰκανὸν ἀφ' ὑμῶν [τῶν Καισαρέων]»⁷.

δ. Ὁ Μ. Βασίλειος, ἂν καὶ συγκατέλεγε τὸν Διάνιο, ὅπως ὁμολογεῖ, μεταξὺ τῶν περιφανεστάτων ὡς πρὸς τὴν ἀρετὴ καὶ τὸν ἐσεβέτο βαθύτατα, λέγει ὅτι

«περὶ μέντοι τὰ τελευταῖα τοῦ θίου [αὐτοῦ, τοῦ Δ.] ἐλυπήθημεν ἐπ' αὐτῷ λύπην οὐκ ἀνεκτὴν, μετὰ πολλῶν τῶν ἐν πατρίδι φοβουμένων τὸν Κύριον, ἐπὶ τῇ ὑπογραφῇ τῆς πίστεως, τῆς ὑπὸ τῶν περὶ Γεώργιον [Λαοδικεῖας, ἡμι-αρειανὸν] ἀπὸ Κωνσταντινουπόλεως κομισθείσης», καὶ τῇ συγκαταθέσει «τῷ ἀπὸ Κωνσταντινουπόλεως γραμματεῖῳ»⁶.

ε. Σημειωτέον, ὅτι στὸ σοβαρώτατο αὐτὸ γεγονός τῆς «ἀποτείχισεως» τοῦ Μ. Βασιλείου ἐκ τοῦ πεπτωκότος Ἐπισκόπου Διανίου εἶχαμε ἀναφερθῆ **συναπτῶς** μὲ τὸ θέμα τῆς πτώσεως τοῦ Ἐπισκόπου Γρηγορίου πατρός^{7α} ἐν τούτοις ὁ **Μ.Β.Γρ.** τὸ «ἀποσιωπᾶ» καὶ «προσπερνᾶ» (ἢ καὶ «ἀποκρύπτει»!...), διότι τοῦτο ἀποτελεῖ πράγματι «λίθον προσκόμματος» γιὰ ὄσους ἀντιπατερικῶς ἀρνούνται τὴν στάσι τῆς **Ὁρθοδόξου Ἀποτειχίσεως**.

4. ΚΑΤΑ τρίτον λόγον, οἱ κρίσεις τοῦ υἱοῦ Γρηγορίου γιὰ τοὺς Μοναχοὺς, οἱ ὁποῖοι ἀπετειχίσθησαν ἐκ τοῦ πατρός Γρηγορίου, κατ' οὐσίαν δὲν ἀποτελοῦν μομφὴν ἐναντίον αὐτῶν καὶ δὲν πρέπει νὰ ἐκκληφθοῦν κατὰ γράμμα, διότι τότε ὁ Ἅγιος θὰ παρουσιασθῆ αὐτο-αναιρούμενος, γιὰ τοὺς ἐξῆς λόγους:

α. Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁμολογεῖ ἐμμέσως **συνυπευθυνότητα** στὴν πτῶσι τοῦ πατρός του, ὅπως διαφαίνεται ἀπὸ τοὺς ἀρκούντως εὐγλώττους **πληθυντικούς**, τοὺς ὁποῖους χρησιμοποιοῖ στὸν «**Ἐπιτάφιόν**» του:

«κατεστασιάσθημεν» (ὅταν δεχθῆκαμε τὴν στάσι-ἐξέγερσι), *«κλαπέντες εἰς πονηρὰν κοινωνίαν»* (ἐπειδὴ ἐξαπατηθήκαμε-ξεγελασθήκαμε...), *«τὸ στασιάζον πρὸς ἡμᾶς»* (ἐκείνους ποὺ ἐστασίασαν ἐναντίον **μας**)⁸.

β. Ὁ Ἅγιος ὁμολογεῖ ἐπίσης, ὅτι ἡ στάσις-ἐξέγερσις (*«κατεστασιάσθημεν», «τὸ στασιάζον πρὸς ἡμᾶς»*) ἔγινε *«παρὰ τοῦ θερμότερου μέρους τῆς Ἐκκλησίας»*⁵, ἐφ' ὅσον δὲ στὸ «θερμότερον μέρος» τοῦτο συμπεριλαμβάνοντο διασταλτικά τὰ πλήθη τῶν Ὁρθοδόξων τῆς ἐπαρχίας Καισαρείας, *«τῶν ἐν τῇ πατρίδι φοβουμένων τὸν Κύριον»*⁶, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ὁ **Μ. Βασίλειος**, ὁ χαρακτηρισμὸς εἶναι σαφῶς **εὐφημος**, ἄρα **ἐπαινετικός**.

γ. Ὁ Ἅγιος στὸ ἴδιο κείμενο, ὅπου ἐκφράζονται οἱ παρερμηνευόμενες κρίσεις του γιὰ τοὺς ἀποτευχισθέντας Μοναχοὺς, ὁμολογεῖ ἀκόμη, **δικαιῶνων πλήρως** τὸ «*θερμότερον μέρος*», ὅτι

«καὶ μηδεὶς οἰέσθω με λέγειν, ὅτι πᾶσαν εἰρήνην ἀγαπητέον· οἶδα γὰρ ὡσπερ στάσιν τινὰ βελτίστην, οὕτω καὶ θλαβερωτάτην ὁμόνοιαν· ἀλλὰ τὴν γε καλὴν καὶ ἐπὶ καλῷ καὶ συνάπτουσαν»⁹.

δ. Ὁ Ἅγιος ὁμολογεῖ ἐπὶ πλέον καὶ τὰ ἐξῆς, τὰ ὁποῖα ἐπισφραγίζουν τὰ **καλῶςπραχθέντα** ὑπὸ τῶν ἀποτευχισθέντων:

«Ἄλλ' οὐ μὲν ἂν ἡ πρόδηλα τὰ τῆς ἀσεβείας, καὶ πυρὶ, καὶ σιδήρῳ, καὶ καιροῖς, καὶ δυνάσταις, καὶ πᾶσι πρότερον ὁμόσε χωρητέον, ἢ τῆς ζύμης μεθεκτέον τῆς πονηρᾶς, καὶ συγκαταθετέον τοῖς κακῶς ἔχουσι, καὶ οὐδὲν οὕτω τῶν ἀπάντων φοβητέον, ὡς ἄλλο τι πρὸ Θεοῦ φοβηθῆναι, καὶ διὰ τοῦτο προδοῦναι περὶ τῆς πίστεως λόγους καὶ τῆς ἀληθείας, ἀληθεία δουλεύοντας»⁹.

5. ΜΕΡΙΚΑ ἀπὸ τὰ κυριώτερα συμπεράσματα τῆς ἀνωτέρω ἀναλύσεώς μας συνοψίζονται ὡς ἀκολούθως:

α. Ἡ ὑπογραφή ἐκ μέρους τοῦ Γέροντος Ἐπισκόπου Γρηγορίου τῆς ἡμι-αρειανικῆς ὁμολογίας πίστεως δὲν ἦταν κάτι τὸ **ἀβέβαιο**, ὅπως θὰ ἤθελε ἡ παρερμηνεία τοῦ **Μ.Β.Γρ.** («ὅταν δὲν εἴμεθα τελείως σίγουροι»), «τὸ λυποῦν» δὲν ἦταν «*ὑπόνοια καὶ φόβος*», ἐφ' ὅσον ὠδηγοῦσε βεβαίωτατα «*εἰς πονηρὰν κοινωνίαν*»⁸, ὅπως σαφῶς λέγει ὁ υἱὸς Ἅγιος Γρηγόριος.

β. Τὸ «*πρὸς τὸν ἴδιον ἐμετον ἐπιστρέψαι*»¹⁰ προφανῶς δὲν ὑπονοεῖ τὴν καλῶς γενομένην διακοπὴν κοινωνίας ὑπὸ τῶν Ὁρθοδόξων, ὅπως θὰ ἤθελε ἡ παρερμηνεία τοῦ **Μ.Β.Γρ.**, ἐφ' ὅσον σαφέστατα λέγει ὁ Ἅγιος ὅτι γνωρίζει «*στάσιν τινὰ βελτίστην*»⁹, ἢτοι γινομένην ὅταν εἶναι «*πρόδηλα τὰ τῆς ἀσεβείας*»⁹ καὶ ἐπὶ τῷ σκοπῷ τοῦ μὴ «*προδοῦναι [τούς] περὶ τῆς πίστεως λόγους καὶ τῆς ἀληθείας, ἀληθεία δουλεύοντας*»⁹.

γ. Ἡ στάσις τῆς Ὁρθοδόξου Ἀποτειχίσεως, ἢτοι τὸ «*ἀκοινωνητον*»⁹, δὲν ἀποτελεῖ «*ἀνταρσία, ταχύτητα καὶ αὐθάδεια*», ὅπως θὰ ἤθελε ἡ παρερμηνεία τοῦ **Μ.Β.Γρ.**, διότι ὁ Ἅγιος καθιστᾷ σαφές, ὅτι γνωρίζει «*θλαβερωτάτην ὁμόνοιαν*»⁹, ἢ ὁποῖα τότε ἦταν ἡ «*πονηρὰ κοινωνία*»⁸, ἢ ἐπιτευχθεῖσα μὲ τοὺς ἡμι-αρειανοὺς καὶ «*καταπλήξασα ἀθρόως*»⁷ τὸν Μ. Βασίλειο.

δ. Ἡ στάσις τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου ἐναντι τοῦ πεπτωκότος πατρός του δὲν συνιστοῦσε **ἀπροϋπόθετον κοινωνίαν** μαζί του, ἀλλὰ **κατ' οἰκονομίαν στάσιν ἄχρι καιροῦ** καὶ ταυτοχρόνως **ἐργῶδη προσπάθειαν**, τῇ προτροπῇ μάλιστα καὶ βοηθείᾳ τοῦ Μ. Βασιλείου, πρὸς ἐπαναφορὰν τοῦ παρατραπέντος στὴν Ἀλήθεια τῆς Πίστεως καὶ εἰρήνευσιν τῆς Ἐκκλησίας: «*ἐνταῦθα*», λέγει ὁ Ἅγιος, «*πλεῖστον μέρος συνεισενεγκεῖν ἠξιώθημεν*»⁸.

6. ΟΥΤΩΣ ἐχόντων τῶν πραγμάτων, ἦδη ὑφίσταται ἐνώπιόν μας ἓνα ἀσφαλέςτατο σύνολο θεμελιωδῶν **Πατερικῶν Ἀρχῶν** γιὰ τὴν τηρητέα στάσι ἐναντι τῶν παρεκτρεπομένων ποιμένων τῆς Ἐκκλησίας σὲ θέματα Πίστεως καὶ Ἀληθείας.

Δυνάμεθα λοιπὸν τώρα νὰ ἀντικατοπτρίσωμε στὶς **Ἀρχές** αὐτὲς τὴν στάσι τῶν Γρηγοριατῶν καὶ γενικώτερα τῶν Ἀγιορειτῶν ἐναντι τῶν Οἰκουμενιστῶν,

προκειμένου να διαπιστώσωμε την **Πατερικότητα** ή **Ἀντι-πατερικότητα** αὐτῆς:

α. Για τοὺς Γρηγοριάτας, ὁ **Οἰκουμενισμὸς δὲν εἶναι κάτι ἀβέβαιον**, «*ὑπόνοια καὶ φόβος*», ἐφ' ὅσον μὲ ἀκράδαντον πεποίθησιν διακηρύσσουν, ὅτι «*ἡ οἰκουμενιστικὴ “θεολογία” ἀποτελεῖ ἑτεροδιδασκαλία, πλάνη, αἰρετικὸ φρόνημα, τὸ ὁποῖο πρέπει νὰ καταπολεμηθῆ καὶ καταδικασθῆ*»¹¹.

β. Για τοὺς Γρηγοριάτας, εἶναι **βεβαίως «πρόδηλα τὰ τῆς ἀσεβείας»** τοῦ **Οἰκουμενισμοῦ**, ὄχι μόνον ὡς θεωρητικὴ, ἀλλὰ καὶ ὡς πρακτικὴ ἔκφρασις καὶ ὑπὸ συγκεκριμένων φορέων, οἱ ὁποῖοι «*ὑποστασιάζουν*» τὴν αἵρεσι, ὅπως π.χ. ὅσα συμβαίνουν στὶς Πανθηρησκειακὲς Συνάξεις τύπου Ἀσσιζης τῆ συμμετοχῆ τῶν ποιμένων τους.

γ. Για τοὺς Γρηγοριάτας, **δὲν ὑφίσταται φόβος γιὰ λανθασμένη ἐνέργεια λόγῳ «ταχύτητος καὶ ἀυθαδείας»** ἔναντι τοῦ **Οἰκουμενισμοῦ**, διότι ἡ ταυτότης αὐτῆς τῆς αἰωνοβίου πλέον κακοδοξίας ἔχει πλήρως ἐκφρασθῆ, ἐπίσης δὲ ἔχει πολυμερῶς καὶ πολυτρόπως ἀναλυθῆ εἰς βάθος.

δ. Για τοὺς Γρηγοριάτας, ἡ **συνεχιζομένη κοινωνία μὲ τοὺς Οἰκουμενιστὰς ἔχει πλέον ὑπερβῆ τὰ ὅρια τῆς κατ' οἰκονομίαν στάσεως**, ἐφ' ὅσον οἱ Γρηγοριάται ἔχουν ἤδη ἀναλάβει τὸ ἄχαρες διακόνημα τοῦ «*πυροσβέστου*»: χωρὶς νὰ «*καταπλήττωνται ἀθρόως*», δικαιολογοῦν συνεχῶς τοὺς γνωστοὺς δεινοὺς φορεῖς τῆς αἵρέσεως, ἀποτρέποντες τοιοῦτοτρόπως τὴν «*στάσιν βελτίστην*» «*παρὰ τοῦ θερμοτέρου μέρους τῆς Ἐκκλησίας*» καὶ συντηροῦντες τὴν «*πονηρὰν κοινωνίαν*».

■ **Καταληκτῆριον ἐρώτημα.** Ἄρα γε, ποίων ἡ στάσις εἶναι τελικὰ Ἀντι-πατερικὴ: **τῶν Γρηγοριατῶν**, οἱ ὁποῖοι ἀναμφισβητήτως «*κοινωνοῦσιν ἐν γνώσει τοῖς ὑβρίζουσι*»¹² τοὺς «*περὶ πίστεως λόγους καὶ τῆς ἀληθείας*», ἢ **τῶν Ὀρθόδοξων Ἀντι-οικουμενιστῶν τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου**, οἱ ὁποῖοι «*λυπούμενοι λύπην οὐκ ἀνεκτὴν*», τηροῦν τὸ «*ἀκοινωνῆτον*» πρὸς τὴν «*βλαβερωτάτην ὁμόνοιαν*»;

(Συνεχίζεται)

(*) Περιοδ. «**Ορθόδοξος Ἐνημέρωσις**», ἀριθ. 38/Σεπτέμβριος, 2002, σελ. 161 καὶ 163-164.

1. **Μοναχοῦ Βασιλείου Γρηγοριάτου**, «*Ἀντιπατερικὴ ἡ στάση τοῦ Ζηλωτικοῦ Παλαισημερολογιτισμοῦ*», § Α3, Ἱερόν Όρος, Μάιος 2000.
2. Βλ. «**Ορθόδοξος Ἐνημέρωσις**», ἀριθ. 27/Ἰανουάριος-Μάρτιος 1998, σελ. 105-106.
3. **Στυλιανοῦ Γ. Παπαδοπούλου**, Γρηγόριος ὁ Θεολόγος - Σπουδὴ τοῦ βίου καὶ τοῦ ἔργου του, σελ. 18 καὶ 61, ἐκδόσεις «**Ἀρμός**», Ἀθήνα 1991.
4. **Γρηγορίου Πρεσβυτέρου**, PG τ. 35, στλ. 261C/ *Βίος*...
5. **Κωνσταντίνου Γ. Μπόνη**, Γρηγόριος ὁ Θεολόγος Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως (329-25.1.390/1), σελ. 31 καὶ 80, Ἀθήνα 1982.
6. **Μ. Βασιλείου**, PG τ. 32, στλ. 388C-392A/ *Ἐπιστολὴ ΝΑ΄ Βοσπορίῳ Ἐπισκόπῳ*.
7. **Μ. Βασιλείου**, PG τ. 32, στλ. 245C/ *Ἐπιστολὴ Η΄ Τοῖς Καισαρεῦσιν ἀπολογία περὶ τῆς ἀποχωρήσεως...*, § 1.
- 7α. Βλ. «**Ορθόδοξος Ἐνημέρωσις**», ἀριθ. 27/Ἰανουάριος-Μάρτιος 1998, σελ. 105.
8. **Ἁγίου Γρηγορίου Θεολόγου**, PG τ. 35, στλ. 1005C/ *Λόγος ΙΗ΄ Ἐπιτάφιος εἰς τὸν πατέρα...*, § ιη΄.
9. **Ἁγίου Γρηγορίου Θεολόγου**, PG τ. 35, στλ. 748B/ *Λόγος ΣΤ΄ Εἰρηνικός Α΄...*, § κ΄.
10. **Ἁγίου Γρηγορίου Θεολόγου**, PG τ. 35, στλ. 745CD/ *αὐτόθι*, § ιθ΄.
11. **Μοναχοῦ Βασιλείου Γρηγοριάτου**, «*Όταν οἱ φύλακες ἀγρυπνοῦν*», ἡμερ. «**Ορθόδοξος Τύπος**», ἀριθ. 1420/13.7.2001, σελ. 1.
12. Πρβλ. **Ζ΄ Ἁγίας Οἰκουμενικῆς Συνόδου**, Mansi τ. 13, στλ. 128E/Σ.Μ.Π.Σ. τ. Β΄, σελ. 805α (*Πράξις Δ΄*)· Mansi τ. 13, στλ. 201D/Σ.Μ.Π.Σ. τ. Β΄, σελ. 825α (*Πράξις Ε΄*)· Σ.Μ.Π.Σ. τ. Β΄, σελ. 906β (*Συνοδικὸν Ὁρθοδοξίας*).